

radar

• 5/66

Abych nezabíral místo vašim dopisům a příspěvkům, odbudu své povídání velmi krátce. Vánoce jsou již přede dveřmi. Za několik dní si budeme připomínat, že můžeme-li se radovat, máme-li se rádi, musíme za to poděkovat Synu Božímu, který přišel na tento svět, aby nás vykoupil, osvobodil od hříchu, dal nám právo být dítkami Božími. To znamenají naše křesťanské vánoce a to nám má připomenout i štědrovečerní nadílka, vánoční stromek, ovzduší lásky a dobroty, které vánoce v každém z nás vyvolávají. Milujeme se, protože nás miluje Bůh. Odpouštíme si, protože nám odpustil Bůh, snažíme se učinit radost svým drahým, protože Bůh naplnil naše srdce nesmírnou radostí.

RADAR přichází právě v těchto dnech, aby i on přispěl k této všeobecné radosti a lásce, aby vám všem, velkým i malým, přál to nejkrásnější o svátcích příchodu Lásky Boží na tento svět!

TURNAJ XX. STOLETÍ

Byla to veliká sláva, když se do hradní síně královského sídla Storsandu sjelo panstvo z blízka i z daleka.

Pan král a paní královna vyhlásili rytířský turnaj na oslavu zakončení letního pobytu v známém zámečku Solglott u norských fjordů. Již dlouho se kuly zbraně a kovali koně, rytíři se cvičili v jízdě a ve zbrani /některý se učil i řehnat, pro případ, že by jeho vraník v okamžiku vjezdu na kolbiště byl ochraptělý/, zatímco dvorní dámy usilovně hledaly ten nejelegantnější střih šatu a účes, kterým by na sebe upoutaly pozornost vysoceurozených pánů rytířů.

Za hlaholu trub a víření bubnů vešli do hradní síně čtyři panoši s vlajkami a za nimi zástup rytířů. Poddaný lid natahoval krky, aby mu neušel okamžik vstupu do síně samého pana krále na koni /byl jím tentokrát Jan Jekler/. Ve stopách králových kráčely důstojně

dvorní dámy, načež se ukázala na prahu královna s dlouhým závojem, který nesly dvě princezny, Černovláska a Zlatovláska.

Panstvo se pomalu usazuje a tak se můžeme seznámit s těmi nejvýznamnějšími hosty. Mezi dámami vidíme paní Tišku z Tišova, známou dámu Moniku z Zalova, na všechny strany se ohlížející Janu z Opíčince. Paní Hubka z Hubomelovic cosi chvatně vypráví paní Duchně z Trdlovic, zatímco Bětka z Všehnosněd kradmo okukuje stoly, obtěžkané mísami jídla a nejvybranějšími nápoji. V posledním okamžiku se objevují na prahu i dámy Věra z Lenochod a Pavla z Pomalova, které sem uvádí paní Magda z Poskakovic.

Páni rytíři se chystají k zápasu: Staněk Moudrý z Pyšel vyzývá Petra Dobrotivého z Dobrotivě, neboť pan Jindřich Nemehlo z Nemehlova chladně odmítl jeho výzvu k boji. Olen Rehtal z Rehtalovic zvědavě okukuje pana Patricia z Ohňové země, jenž vysvětluje Pepinu Hromotlukovi z Hromotlukova pravidla turnaje. Říša Hltoun z Hltova znalecky hodnotí výzbroj pana Petříka Saláma ze Salámovy. Poněkud stranou se uchýlil pan Petr Písař z Písemnic, k velké nevoli pana Pepouna Hádala z Nezdarova, který by mu byl rád předložil k rozsouzení svou dlouhou při s panem Vítem Líným z Dálkovic.

Shromáždění je ve varu, ale na znamení trub vše utichá, začíná turnaj. Jeden po druhém zkoušejí rytíři své štěstí, zatímco dvorní dámy svým potleskem odměňují chrabré bohatýry. Závod ve střelbě vyžaduje bystré oko a pevnou ruku. A v tom se vyznamenal pan Patrik z Ohňové země, který svými výkony daleko předčil všechny ostatní a byl za to pasován na rytíře. Ostatní rytíři se však nevzdávají naděje, neboť jsou tu ještě jiné závody, ve kterých se mohou vyznamenat. Střelbu koulí /obalených do mouky/ vyhrál pan Petr Dobrotivý a i on byl povýšen do stavu rytířského.

Poslední zápas je nejurputnější: boj na koních. Země se chvěla pod kopyty bujných ořů, jiskry lítaly z brnění zápasících. Nakonec ale vše skončilo v míru /a bez krveprolití/.

Dvorní dámy odměnily pak své mužné ochránce mimořádným tancem, kterým se po staletí končivaly a budou i nadále končit nezapomenutelné slavnosti královského dvora.

V nebezpečí

/Pravdivý zážitek z Dračích hor
v jižní Africe/

Byl jsem v Africe teprve tři dny a již jsem myslel, že uhodila moje poslední hodinka a že skončím v žaludku divoké šelmy, záludného leoparda či levharta, který je mnohem nebezpečnější než sám lev, hlavně proto, že se za svou kořistí nenápadně plíží a přepadá ji náhlým skokem zezadu, se skaliska, větve stromu či z křoví.

Než jsem odletěl do Afriky, nikdy jsem volného levharta neviděl. Nanejvýš vycpaného v museích anebo v zoologické zahradě, ale za mřížemi. V zoologické zahradě jsem se také naučil rozeznávat jeho hlas, docela rozdílný od hlasu lva. Byl jsem tedy zvědav, zda tento hlas budu moci rozeznat i ve volné africké přírodě.

Moje první cesta po příletu do Afrikymne vedla hluboko do Dračích hor, které jsou rájem volně žijících levhartů. Daří se tu těmto šelmám velmi dobře, ma-

jí tu hojnost antilop, a i jejich nejoblíbenější pochoutky, opic paviánů, je tu velký počet.

Provázen svým černým sluhou - a černoši téměř všech kmenů jižní Afriky jsou velmi hrdí, mohou-li doprovázet UTHISHA - učitele a pána - na badatelské cestě /kterou si dají ovšem výborně zaplatit!/- prošel jsem mnoha roklemi, spatřil stáda antilop a opic, ale žádného levharta. Můj černý průvodce "lnthuthu" mě ujišťoval, že jsme právě v místech, kde jsou levharti nejhojnější, já mu ale příliš nevěřil.

Unaven cestováním jsem se rozhodl, že učiníme přestávku, najíme se a odpočinem si. Lnthuthu s tím ihned souhlasil a tak jsme vybalili zásoby jídla a polní láhev, abychom se posílili. Měl jsem již opravdu hlad a žízeň a těšil jsem se na vydatné sousto. Vytáhl jsem z pochvy svůj lovecký nůž, jedinou skutečnou zbraň, která mne provázela po všech končinách jižní Afriky a chystal jsem se uříznout si notný kus salámu, když - málem by mi byl nůž i salám vypadl úlekem z ruky!

Právě za mými zády se ozval hlas levharta! Jasně jsem poznal hlas, který jsem se naučil znát na svých toulkách po zoologických zahradách v Evropě a v Americe! Krev mi vpravdě tuhla v žilách. Nůž k obraně, hbitě jsem se obrátil, a-

bych čelil hrozícímu nebezpečí. Nemám v úmyslu skončit hned v prvních dnech pobytu v Africe jako oběť divoké šelmy!

Pátral jsem po zelenavých očích, které by mi prozradily její přítomnost, ale spatřil jsem jen skřivanu podobného ptáka s červenavou hrudí, který se nyní zvedl se země a volal: Mňaaau! Mňaaauu! přesně jako levhart!

V prvním okamžiku bych snad byl po něm hodil kamenem, že mne tak polekal, ale nakonec jsem se dal do hlasitého smíchu! Byla to vpravdě donkišotská příhoda, i Inthuthu se hlasitě smál, neboť dobře znal toho nepatrného ptáčka /Shenocæcus afer/, který tak dokonale napodobuje nebezpečného levharta. A spolu s ním jsem se smál i já pokaždé, když jsme slyšeli na svých toulkách jeho "strašlivé" Mňaaauu!, které mi připomínalo mé první africké "dobrodružství"!

J.K. Baby

Srdečný pozdrav, vzpomínáme. Mrnuš-
tíkovi chlapci, letos poprvé na táboře,
ještě české písničky nezapomněli. Eva
probouzí nyní rodinu česky: "Vstávat -
nástup!" Zážiteků je dosti, jen je napsat.

Co se děje v Holandsku? Nyní prší a
děti chodí pilně do školy, vzpomínají na
tropický den na Königssee a doufají, že
budou v zimě bruslit.

Děkují všem, kteří se přičinili o
uskutečnění uplynulého tábora mládeže a
přejí organizátorům hodně práce, ale i
radosti s příštím. Dík i těm, kteří nám
pomáhali při odjezdu z Mnichova v noci.
Dojeli jsme s 2 1/2 hodinovým zpožděním
do Amsterdamu, následkem povodní na ji-
hu. Skupina /18 dětí/ byla velmi trpěli-
vá, nejhodnější snad Petr, asi po jeho
autobusové zkušenosti.

A ještě zpráva, která potěší: ho-
landský dětský kroužek zpíval naši "Išla
Marina" a měl takový úspěch, že musel
písničku po přestávce opakovat.

Účastníkům tábora mládeže, čtená-
řům RADARU, přejeme příjemné prožití vá-
nočních svátků a úspěšný rok 1967!

mládež a přátelé z Holandska.

Jak na to ?

Stane se vám, že začnete psát dopis a v polovici nevíte, co psát dál? Přečtěte si, jak si pomohla z takové situace Marta Brousková:

Když pohlédnu rychle
na to psaní zpátky,
musím konstatovat,
že je dopis krátký.

Pokusím se aspoň
doplnit tu stránku,
potom půjdu hledat
poštovní už schránku.

Můj verš jaksi kulhá,
chybí trochu rýmu
ale na počasí
svedu tuto chybu!

Teď už budu končit
plná je má karta.
Srdečně vás zdravím
jako vždycky

MARTA.

Na moři

/Z letních zážitků v Norsku uveřejňujeme ještě malou vzpomínku - jejíhož autora ale neznáme.

Včera jsme měli kurs veslování. Bylo to moc hezké. Páter vedoucí/??/ zavolal ty nejhodnější chlapce a děvčata, neboť veslovat mohl jen ten, kdo měl dostatek bodů. Byl jsem mezi vybranými, z čehož jsem měl velkou radost.

První vesloval Kája. Každý měl asi pět minut času k veslování. Voda byla klidná, takže to byla opravdu jedinečná příležitost naučit se řádně veslovat. Kája to uměl docela dobře, až jsem se podivil. Druhý vesloval Petr, který byl trošinku mladší a tak dobře to nesvedl. Hlavně na začátku vesloval příliš na povrchu hladiny a tak mě dostatečně postříkal. Zdena, který na nás dohlížel, jej upozornil: "Petře, zaber trochu víc, pojedem rychleji a nepostříkáš nás!" Petr tedy opravdu zabral a hned se plulo lépe. Nechyběla ani vážná chvílka, kdy Petr z rozpustilosti ztratil vesla, která silný proud fjordu odnesl daleko od nás. Nakonec jsme je ale zase vylovili a v pořádku se vrátili ke břehu.

Po táboře

Prázdninový tábor je již dávno skončen a já teprve teď jsem se dostal k tomu, abych něco napsal. Mám 14 dní školní prázdniny, tak toho využiji ke psaní.

Moc se mi na táboře líbilo. Chodil jsem se rád koupat, byla tam pěkná plavárna. Líbily se mi i všechny zájezdy. K tomu musím přidat i opékání vařtů, moc mi chutnaly, zvláště když byly tak pěkně začouzené.

Když jsme odjížděli z Waldkraiburgu, tak nám na rozloučenou pořádně zapršelo. Domů jsme jeli po dálnici celou noc. Přijeli jsme na místo až ve 12,30 v neděli.

Všem vedoucím spolu s Marketkou moc děkujeme za všechnu práci s námi!

Hugo Veselý a Marketa.

Od 27. prosince do 1. ledna se sejdou dospívající dívky k duch. cvičením v Tullnerbachu. Poslední dva dny se k nim přidají i mládenci k projednání různých otázek činnosti mládeže.

DVORNÍ DÁMA NÁM PÍŠE

K článku o Turnaji XX. století můžeme ještě dodat tyto osobní dojmy Marie Matoušové:

Teprve v 10 letech jsem se dostala do Vídně. Chodila jsem tu do školy a celý rok jsem se těšila na prázdniny do Norska. Zprvu jsem měla trochu strach, brzy jsem se ale seznámila se všemi a našla si své kamarádky. Když se blížil konec našeho pobytu, udělali jsme Turnaj XX. století. Já jsem byla dvorní dáma. Moje kamarádka Jana Seborová byla princeznou. Můj šat byl zelený, třikrát omotaný kolem těla. Červená čepice měla 3 rohy. Turnaji přihlíželi i naši norští přátelé. Konaly se tu všelijaké závody. Mezi jiným, šli jsme se také ukázat obecenstvu, které hodnotilo naše oblečení. Byla jsem oblečená do hadrů, a přece se obecenstvu šat líbil!

Marie Matoušová.

TOULKY PO ITÁLII

V sobotu 19. srpna časně ráno jsme vyjeli ze Salcburku. Na italské hranice jsme přijeli kolem desáté hodiny, dlouho jsme však nemuseli čekat, takže v půl jedenácté jsme již projížděli Itálií směrem na Terst, kam jsme dorazili kolem 12h. Moje první bylo "moře"! Jak jsem ale do něj skočil, bylo po radosti. Napil jsem se totiž slané vody a pro zbytek dne bylo po chuti vykoupat se v moři.

Na tuto nepříjemnost jsem brzy zapomněl, neboť jsme si šli prohlédnout památky města Terstu. K večeru bylo třeba hledat Campingk postavení stanu a po večeri se šlo spát. Asi v jedenáct hodin jsme se probudili: začalo silně pršet a to nejen venku, ale i do stanu, a tak se tu nahromadilo asi 10cm vody. Přestěhovali jsme všechny věci do auta, a tam prospali zbytek noci. Ráno se vydáváme směrem na Benátky, kam jsme dorazili pátý den. Čtyři dny padly na prohlídku různých zajímavých míst během cesty. Prohlídce města Benátek jsme věnovali téměř celý den, načež jsme jeli přes Padovu do malého městečka Soave. Kolem tohoto měs-

tečka je opevnění asi ze 13.-14.století a na vrcholku se tyčí krásný hrad. Při prohlídce tohoto hrádečku jsme se dozvěděli, že tam Dante napsal svou "Božskou komedii".

V Soave jsme přespali a příští den se jelo přes Innsbruck domů.

Bylo to velmi pěkné zakončení prázdnin a již se těším na příští a na to, co pěkného a zajímavého budu moci vidět a prožít.

Jan Dobiáš

Z pošty

Co se děje ve světě?

Stačí si přečíst vaše příspěvky a dopisy, které mi přicházejí /a jistě jich bude ještě mnohem víc nyní o vánocích!/
Právě z vašich dopisů se dovídám,

že například:

J A N A SEBOROVÁ z Cookeville /USA/ byla velmi šťastná, když našla v posledním čísle RADARU záběry i z norského tábora a jména svých přátel.

Z V I D N Ě

knám doléhají vůbec zaji-
mavé hlasy. Tak prý Kroužel JSM zahájil i
besídku pro školní děti.

8. října se jich ukázalo 12, aby
svými svěžími nápady obšťastňovaly Dášu
Rozmarýnovou, Irenu Kubešovou, Patrika
Kameše a Bohouše Kubeše, kteří jsou po-
věřeni vedením besídek. Každý z účastní-
ků dostal malý zápisníček, kde si zapi-
sují datum příští schůzky, zanašejí se
jim tam získané body a případná oznámení
pro rodiče. Zábava na schůzkách nechybí
a když je jí trochu příliš, zakročí prý
píšťalka. Nyní je dětí již 18. Jak se
ale dovídáme, chovají se velmi pěkně, a
to i Stěpán a Olinek, což je potěšující!
Na posledních schůzkách vystřihovaly
různé ozdoby pro vánoce, děvčata si při-
pravovala papírové šaty na adventní aka-
demii, kde budou vystupovat jako andílko-
vé. Dobrovolníci vystřihují a slepují
jesličky, které pak dospělejší darují
starším nemocným krajanům při své před-
vánoční návštěvě.

Co na to říkáte, není to okey?

RADAR - prosinec 1966

Redakce: P. Ladislav, salesián
FOGLIZZO / To - Italia